

at Spørgsmaalet ved sidste Valg var: Skulle vi forsvare vort Land? og dertil havde man at svare Ja eller Nej. Og, sagde det ærede Medlem videre, da en Befalingsmand straks ved sin Ansættelse forpligter sig til at forsvare Landet, kan han ikke uden at begaa Landsforræderi (*N. P. Jensen* [Københavns 3die Valgkreds]: Det har jeg ikke sagt!). Nej, det ærede Medlem har ikke gentaget, hvad der staar i Dommen, men saa er altsaa den Dom forsvarlig, ifølge hvilken det er tilladt at stemple en radikal Underofficer paa den anførte Maade, saaledes ræsonnerer det ærede Medlem. Jeg vil sige, at dette Ræsonnement er ganske forkert, thi det Spørgsmaal, som det ærede Medlem opstillede, var et falsk Spørgsmaal, og derfor maatte Svaret blive forkert. Spørgsmaalet ved sidste Valg var ikke: „Skulle vi forsvare vort Land?“, men: „Kunne vi forsvare vort Land?“ I saa Henseende maa en Befalingsmand, hvad enten han er Officer eller Underofficer, efter min Formening have samme Ret til at have sin Mening som alle andre Borgere, uden at være udsat for de Insinuationer, der ligge i den afsagte Dom. Spørgsmaalet om Landsforræderi — er det ikke det Ord, der er anvendt? (*N. P. Jensen* [Københavns 3die Valgkreds]: Nej, Standsforræderi!) Spørgsmaalet om Standsforræderi kan, mener jeg, først konstateres, hvis den paagældende Underofficer eller Officer under Hærens Opbrud i Krigstid nægter at følge Fanen. Men det er der ikke Tale om, naar vi ved et Rigsdagsvalg skulle drøfte, hvorledes Landets Forsvar paa den bedst mulige Maade kan ordnes. Derfor hævder jeg overfor det ærede Medlem, at der er meget betydelig Forskel her, og at en radikal Officer eller Underofficer meget vel og uden at være udsat for den Slags Beskyldninger og Insinuationer, der ligge i den paagældende Afgørelse ved Overkriksretten, maa ved Valgene kunne have sin Mening om, hvorledes Landet skal forsvares, uden at han derfor i mindste Maade gør sig skyldig i noget som helst Forræderi overfor sine Kammerater eller Hæren i det hele.

N. Jensen: Da jeg i Gaar forlangte Ordet for at gøre et Par Bemærkninger i Anledning af den stillede Forespørgsel, var det forud for den højtærede Forsvarsministers Svar paa Forespørgselen, og havde jeg vidst, at det var blevet af den Beskaffenhed, kunde jeg for saa vidt gerne have frafaldet Ordet, fordi det forekommer

mig, at den højtærede Forsvarsminister er i fuldkommen Overensstemmelse med Folketingets Flertal, da vi sidst behandlede det Forslag, der gentagende blev omtalt af Ordføreren for Forespørgerne. Jeg sigter her til Betænkningen af 13. Februar 1908. Der udtaler Flertallet, at det „er enigt med Forsvarsministeren om, at en Reform af vor militære Retspleje i høj Grad tiltrænges, og at de Forandringer i denne, som Lovforslaget indeholder, betyde et betydeligt Fremskridt, samt at det er ønskeligt straks at opnaa dette. Ligeledes er man enig i, at der, naar den forestaaende Omordning af den borgerlige Retspleje har fundet Sted, bør tilvejebringes en Omordning af den militære Retspleje i dens Helhed, saaledes at denne ikke kommer til at afvige mere fra den borgerlige, end Krigsmagtens særlige Forhold kræve“. Og det var egentlig det, den højtærede Forsvarsminister svarede den ærede Forespørger paa hans Forespørgsel. Den højtærede Minister udtalte, at han vilde snarest muligt komme med Forslag sigtende til at afhjælpe nogle Mangler, men han fandt det fuldstændig rigtigt, at man først fik den borgerlige Retspleje gennemført, inden man gik til gennemgribende Forandringer af den militære Retspleje og den militære Straffelov. Deri er jeg enig med den højtærede Forsvarsminister, ligesom jeg ogsaa er enig med den højtærede Minister i, at man, naar man kommer til, som af ham bebudet, Behandlingen af Forslag til den militære Retspleje, bør indskrænke den militære Rettergang til at omfatte de militære Tjenestesager.

Endvidere udtalte den højtærede Forsvarsminister, at man burde forsøge at faa en Overinstans over Overkriksretten, og der blev nævnt Højesteret. I dette Stykke er jeg ikke overbevist om, at den højtærede Minister har Ret. Det er saa, at man for Københavns Vedkommende har to Instanser i borgerlige Retssager, og det er kun i Sager fra Provinserne, man har Underretten, Overretten og Højesteret. Jeg er ikke ganske sikker paa, om det er nødvendigt at gaa til Højesteret for at faa disse Sager prøvede. Men derimod kan jeg godt tænke mig, at man kunde komme til, som af den højtærede Minister bebudet, at faa en Forandring af den militære Rettergang, saaledes at det kun blev militære Tjenestesager, der kom ind under den.

Men naar det nu er blevet udtalt, navnlig i Motiveringen af Ordføreren for Forespørgerne, at det var særlig en Dom, fældet af Overkriksretten i Helsingør, som